

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **K. S. B.**, zastoupený Mgr. Jiřím Tašlem, advokátem se sídlem Jezuitská 582/17, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2025, č. j. 41 A 31/2024 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Tašlovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 135 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-116479-4/SO-2024, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*ministerstvo*“) ze dne 5. 4. 2024, č. j. OAM-33434-21/ZM-2023. Posledně zmíněným rozhodnutím ministerstvo zamítlo podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 12. 2. 2025, č. j. 41 A 31/2024 - 58, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 11. 1. 2023 do 31. 8. 2023. V období od února 2021 do července 2023 byl žalobce zapsán postupně ke studiu na celkem třech fakultách Mendelovy univerzity a jedné fakultě Univerzity Tomáše Bati. Dne

11. 5. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, přičemž uvedl, že od února 2023 se nevěnoval studiu, protože pracoval na plný úvazek a „řešil“ svůj zdravotní stav, což doložil lékařskými zprávami z října a listopadu 2023. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce neplnil účel dříve povoleného pobytu, jelikož studium využíval jen jako zástěrku pro to, aby mohl v České republice pracovat. Proto žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítlo.

[4] Krajský soud konstatoval, že správní orgány dospěly ke správnému závěru o neplnění účelu předchozího povolení k pobytu, kterým mělo být studium. Ostatně ani sám žalobce nezpochybňoval, že se studiu od února 2023 nevěnoval. Dále se krajský soud zabýval tím, zda žalobce neplnil účel pobytu ze závažných důvodů a pouze po přechodnou dobu. K tomu uvedl, že zdravotní důvody lze obecně považovat za závažné důvody ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je však na cizinci, aby existenci takových závažných zdravotních problémů prokázal. Žalobce uvedl, že od února 2023 na plný úvazek pracoval a bezprostředně poté, co se mu v březnu 2023 stal úraz, nevyhledal akutní zdravotní péči. Dle krajského soudu žalobce přesvědčivě nevysvětlil, proč první lékařské vyšetření absolvoval až s více než čtyřměsíčním odstupem poté, co mělo dojít k úrazu. Jen obecně uvedl, že svůj zdravotní stav „řešil“, ale co konkrétně činil, nedoložil. Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že má o studium stále zájem. Žalobce nestudoval během celé doby platnosti přechodného povolení k pobytu a o nezájmu o studium svědčí i žalobcova dosavadní studijní historie a skutečnost, že nyní žádá o vydání zaměstnanecké karty.

[5] K přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života krajský soud uvedl, že žalobce nepřiměřenost těchto dopadů dovozuje zejména s ohledem na svůj zdravotní stav. Ten však nemůže být důvodem pro vydání zaměstnanecké karty. Zdravotní problémy žalobce jsou dočasného charakteru a žalobce tak může požádat o udělení víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V řízení u krajského soudu žalobce odkazoval také na to, že má na území České republiky sociální vazby a finančně podporuje rodinu v Indii. Ani to však dle krajského soudu nezakládá nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného práva. Namítá, že se studiu nemohl věnovat z důvodu svého závažného zdravotního stavu, přičemž dříve než na podzim roku 2023 se mu nepodařilo sehnat adekvátní lékařskou péči. Pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu se rozhodl proto, že se domníval, že bude moci studovat i pracovat zároveň. Vzhledem k tomu, že měl stěžovatel v úmyslu pokračovat ve studiu ihned po vyřešení svých zdravotních komplikací, je přesvědčen, že účel dosavadního pobytového oprávnění neplnil ze závažných důvodů pouze po přechodnou dobu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[8] Co se týče nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, má stěžovatel za to, že krajský soud jeho vztah k České republice zlehčuje. Stěžovatel se zde usadil, našel si zde zaměstnání i pevné společenské vazby a plánoval na území České republiky budoucnost. S žalobní námitkou týkající se zásahu do stěžovatelova života s ohledem na jeho vážný zdravotní stav, se krajský soud nevypořádal.

[9] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Podotýká, že stěžovatel neprokázal, že by mu zdravotní stav neumožňoval studovat. Naopak v rozhodné době pracoval na plný úvazek jako číšník, tedy vykonával fyzicky náročnou práci. Žalovaná tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, který stěžovatel dovozoval z rozdílné kvality lékařské péče v Indii a České republice. Tím stěžovatel namítá *de facto* nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí může být jedním z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti.

[12] Krajský soud se nicméně touto žalobní námitkou zabýval v odstavci 34 napadeného rozsudku, v němž uvedl, že zdravotní potíže stěžovatele jsou pouze dočasné povahy a stěžovatel má možnost požádat o udělení víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. I jinak je napadený rozsudek srozumitelný a řádně odůvodněný. Nejvyšší správní soud tudíž rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal.

[13] Nejvyšší správní soud nenalezl ani žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocení judikatury.

[14] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval tím, že plněním účelu povolení k pobytu je třeba rozumět jeho faktické, a nikoliv jen formální plnění (srov. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, či ze dne 31. 10. 2014,

č. j. 8 Azs 105/2014 - 46). Z judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací a je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil potřebné podklady, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku žadatelovy nečinnosti rozhodnou v jeho neprospěch, neboť musejí vycházet z podkladů, které mají k dispozici (srov. např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019 - 25, či ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36).

[15] Judikatura zdejšího soudu je jednotná také stran přímé aplikovatelnosti čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepožaduje posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podmínkou jeho přímé aplikace je vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023 - 33, a tam citovanou judikaturu). I v tomto případě leží břemeno tvrzení a důkazní břemeno na žadateli, aniž by byl správní orgán povinen žadatele vyzývat k doplnění jeho tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 - 27, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34). Nejvyšší správní soud vymezil dále kritéria, kterými je třeba se zabývat při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, či ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023 - 24). Současně z ustálené judikatury kasačního soudu vyplývá, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (příčemž zaměstnaneckou kartou se dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání) představuje méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či o správním vyhoštění. Na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu se proto nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29, a tam citovanou judikaturu).

[16] Krajský soud při posouzení plnění účelu předchozího povolení k pobytu, prokázání neplnění účelu povolení k pobytu ze závažného důvodu pouze po přechodnou dobu a přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele z výše citované judikatury vycházel. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva. Současně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku kasační soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

[19] Usnesením ze dne 26. 11. 2024, č. j. 41 A 31/2024 - 34, ustanovil krajský soud stěžovateli jako zástupce pro řízení Mgr. Jiřího Tašla, advokáta. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Dle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to za sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“] ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce doložil, že je společníkem právnické osoby, která je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu). Celková částka jeho odměny se proto zvyšuje o sazbu této daně ve výši 1 065 Kč (21 % z částky 5 070 Kč).

[20] Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 6 135 Kč [4 620 Kč (jeden úkon právní služby) + 450 Kč (náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby) + 1 065 Kč (DPH)]. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu